

„ANIŽ BRÁTI BUDEŠ DARŮ, NEBOŤ DAR OSLEPUJE I PROZŘETELNÉ A PŘEVRAĆÍ SLOVA SPRAVEDLIVÝCH“ (Starý zákon, Kniha přísloví)

ČÍSLO 22* ROČNÍK VI*5. 6. 2013* (ČAS 1 – ročník XVII* Kurýr ročník VIII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Anderle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

DĚTI. Mysleme na ně. Nejen 1. června. Třebas i na radnici, v úřadě, ve škole, ale i v parlamentu, nebo při zasedání vlády či při jízdě autem. Nikoli jen proto, aby se měly dobře. **Také může jít o to, zda si z nás mohou brát příklad.**

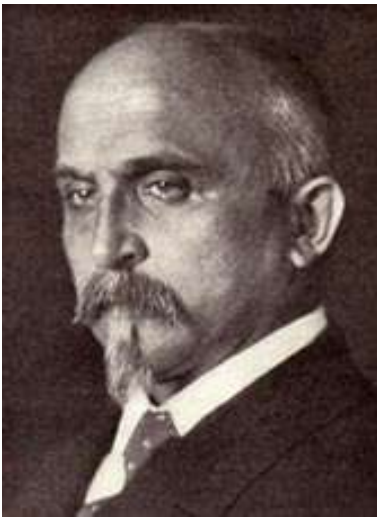
O vzdělávání dříve a dnes

Petr Andrlé

Dost často se v našich médiích píše o vzdělávání. Sem tam se debatuje o přemíře počtu vysokých škol, jejichž kvality nejsou nesporné. Jsou lidé, kteří pokrytecky lkají nad tím, že mnozí studenti si musejí při studiu ještě vydělávat. Běduje se nad úrovní maturit a zapomíná se, že mnozí z dnešních politiků získali své vzdělání v dobách, kdy byla vzdělanost tendenčně orientována.

Osobně bych uvítal, kdyby se v médiích objevila zpráva o tom, že se pan senátor Škromach v rámci přípravy na budoucí pozici ministra práce a sociálních věcí habilitoval na nějaké univerzitě pařížské. Nebo že pan poslanec Hašek pohlavně titulem doktora práv na jisté slovenské vysokoškolské pobočce a vystudoval politologii v Berlíně zároveň spolu s předsedou Senátu Parlamentu České republiky. Totéž platí pochopitelně i pro naše pravicové politiky. Nic z toho se bohužel neděje. Proč asi? Inu, nepotřebují to. Podle toho také stav na politické scéně vypadá.

Zkusme si udělat srovnání s tím, jaké vzdělání získávali politikové před sto a více lety. Zejména ti, kteří pocházeli z chudobných poměrů, a přesto dosáhli vysokých postů vzdělanostních, ale i politických. Vybral jsem namátkou jen několik osobností z okruhu spolupracovníků budoucího prvního československého prezidenta, podporujících teorie Masarykova realismu, kteří získávali vzdělání v rámci monarchie rakousko – uherské, komunisty (a mnohými jejich dnešními příznivci) dodnes označované za „žalář národů“.

Obdivuhodná je cesta za vzděláním u **Aloise Rašína** (1867 – 1923; vlevo), prvního našeho ministra financí. Jeho tatínek František Rašín byl pekařem v Nechanicích. K živnosti měl i menší polnost, jinak by svých devět dětí neuživil. Syn Alois studoval celkem na třech gymnáziích. V Novém Bydžově, v Broumově a v Hradci Králové. Maturitu složil v roce 1886 a po ní začal studovat v Praze na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy, odkud však ze zdravotních důvodů přestoupil na Právnickou fakultu UK. Svá studia úspěšně ukončil v roce 1891.

V té době byl již znám úřadům jako buřič. Jeho brožurka České státní právo vzbudila nevoli rakouských úřadů a nakonec byl v únoru 1894 odsouzen v procesu s takzvanou Omladinou. Vězněn byl ve věznicí Plzeň – Bory. Rozsudkem přišel také o titul doktora práv (takový byl tehdy jistě správný zákon-sic!) V listopadu 1895 byl Rašín amnestován a jednou z jeho první starostí bylo, aby mohl již podruhé absolvovat rigorosum a získat titul zpět. Když byl v roce 1915 s Karlem Kramářem a dalšími zatčen a v roce 1916 odsouzen k smrti, mohl si myslet, že je konec. O titul opět přišel. V červenci 1917 byl císařem Karlem I. amnestován a ihned, již po třetí v životě žádá o nové rigorosum a dne 22. září 1917 je mu znovu udělen titul doktora práv. Nehodlal se spoléhat na to, že trpěl. Respektoval zákon. I to odpovídalo jeho nesporně kvalitnímu vzdělání.

František Drtina (1861 – 1925; vlevo) pocházel z rodiny malého rolníka. Přesto je jeho cesta za vzděláním úctyhodná. Od roku 1872 studoval na pražském Akademickém gymnáziu. Už zde nabyt rozsáhlé znalosti, zejména v jazykové oblasti (kromě klasických jazyků uměl již jako maturant i pět moderních evropských řečí). Po maturitě se zapsal na Filozofickou fakultu

Karlo-Ferdinandovy univerzity, kde v letech 1880–1886 vystudoval klasickou filologii a filozofii. Poté studoval v Berlíně (1885–86), zde navštěvoval především seminář historika antické filozofie Eduarda Zellera. Po doktorátu z filozofie (1889) se vydal na dvouletou studijní cestu po západoevropských univerzitách. Posléze působil v Praze jako profesor na Akademickém gymnáziu a na gymnáziu smíchovském. V roce 1891 se na filozofické fakultě pražské univerzity habilitoval v oboru filozofie a v roce 1897 i pro pedagogiku. V roce 1899 byl jmenován mimořádným a 1903 řádným profesorem filozofie a pedagogiky. Ve školním roce 1905-1906 byl děkanem fakulty.

Josef Kaizl (1854 - 1901) pocházel z německo-české rodiny. Doma bylo celkem sedm dětí, takže se měl jeho tatínek, byt byl berním úředníkem, co ohánět. Školní docházku zahájil na německé škole v Rumburku, kam byl jeho otec roku 1858 služebně přeložen. Později studoval nejprve německy a česky na farní škole při Kosteletce Paní Marie Vítězné v Karmelitské ulici na Malé Straně.

Dr. Josef Kaizl.

V roce 1863 začal studovat na malostranském gymnáziu. Již tehdy se poznal s okruhem vzdělců kolem Vojtěcha Náprstka. Byl uveden do Amerického klubu dam, kde se začal učit anglicky. Na podzim roku 1868 začíná studovat na piaristickém gymnáziu v Litomyšli. Zde se začíná učit polsky a rusky. V roce 1870 byl otec přeložen na pražský Smíchov a Kaizl opět nastupuje na malostranské gymnázium, o rok později zde skládá maturitu. Tedy v té době jako maturant umí dobře klasické jazyky latinu a řečtinu, mimo to také francouzsky, německy (maturitní jazyky), dále anglicky, rusky a polsky. Poté absolvoval práva na univerzitě Karlo-Ferdinandově v Praze (1871–1875, titul JUDr. v roce 1876). Univerzitou mu bylo doporučeno státní stipendium (sic!) k přípravě na docenturu.

Díky stipendiu pokračoval ve studiu ekonomie na univerzitě ve Štrasburku, kde studoval ekonomii pod vedením tehdejších evropských kapacit profesorů G. Schmollera a G. F. Knappa. Už jeho první spis, napsaný ve Štrasburku a vydaný 1879 v Lipsku (Der Kampf um die Gewerbereform und Gewerbefreiheit in Bayern 1799 – 1868) dosáhl ceny štrasburské univerzity. Jeho Finanční

věda vyšla též německy a italsky.

V roce 1879 začal jako docent přednášet národohospodářství na Univerzitě Karlo-Ferdinandově. Přednášel zde česky a německy, mimo jiné zemědělskou politiku, národní hospodářství, rakouskou obchodní politiku od 18. století až po naše dny, nauku o mzdě a otázku dělnickou nebo teorii socialismu. V roce 1883 byl jmenován mimořádným profesorem české části pražské univerzity, roku 1888 řádným profesorem. V letech 1898-1899 byl ministrem financí v předlitavské vládě Franze Thuna-Hohensteina a v této funkci uskutečnil mnoho ze svých plánů prospívajících Rakousku i českému národu. Za jeho vlády se dostala do ministerstva financí řada kvalifikovaných českých úředníků, kteří pak po převratu v roce 1918 přišli vhod pro organizaci československého ministerstva financí. Měl významný podíl na zřízení české techniky v Brně.

Jaroslav Goll (1846-1929; vlevo). Vystudoval mladoboleslavské gymnázium, maturitu složil v Praze v Klementinu. Doktorát složil ve

24 letech. Poté odjíždí na roční pobyt na universitu v německém Göttingenu, kde se pod vlivem učitele Georga Waitze naučil pozitivistickému rozboru pramenů a jejich kritice. V letech 1867 -1874

je velvyslancem USA v Berlíně vynikající americký historik, politik a filozof Georg Bancroft. V letech 1872–73 se stává jeho tajemníkem Jaroslav Goll. Jak se k němu dostal, můžeme jen tušit. Nesporně byl jazykově a odborně dokonale disponován. Tehdy se začal zajímat o evropskou historii, především pak o anglicko-francouzské vztahy za třicetileté války. V roce 1873 ještě absolvuje studijní cestu do Holandska a poté studuje v Londýně. V roce 1875 získává docenturu v oboru všeobecných dějin a v roce 1880 se stává profesorem. Má značný podíl na odhalení nepravosti Rukopisů.

Jan Gebauer (1838 – 1907; vlevo) je jedním z nejlepších českých jazykovědců. Jeho příručka z roku 1902 (Pravidla hledící k českému pravopisu a tvarosloví), je vlastně předchůdcem dnešních Pravidel českého pravopisu. Pocházel z velice trudných finančních poměrů a po celou dobu jeho středoškolských a vysokoškolských studií velice trpěl nedostatkem financí. Přesto vystudoval. V roce 1872 získal doktorát a v roce 1873 se habilitoval jako docent češtiny

na pražské univerzitě. Roku 1880 byl jmenován mimořádným profesorem a o rok později profesorem řádným. Spolu s T. G. Masarykem a Jaroslavem Golem měl největší zásluhu na prokázání nepravosti Rukopisů královédvorského a zelenohorského.

Konec konců první předseda vlády československé, **Karel Kramář** (vlevo), byť pocházel z poměrů ekonomicky slušnějších, studoval nejprve na reálném gymnasiu v Praze na Malé Straně. Po dokončení právnických studií v Praze, studoval na pěti zahraničních univerzitách: vývoj rakouského státního práva ve Vídni, národní hospodářství v Berlíně a politické vědy v Paříži a Štrasburku. Krátce také studoval v Londýně.

Mohl bych uvést ještě desítky příkladů vynikajících českých lékařů, filozofů, spisovatelů, kněží a pedagogů, kteří pocházeli z nuzných poměrů a dosáhli vysoce kvalitního stupně vzdělanosti a nesporných úspěchů v životě politickém a společenském. V počátcích svých studií se živili převážně kondicemi či jinou prací, aby mohli vystudovat. Konec konců syn kočího, T. G. Masaryk na tom nebyl v začátcích své cesty za vzděláním nijak jinak.

Jak lze prokázat z výše uvedeného, většina vynikajících synů českého národa pocházela z velmi složitých ekonomických poměrů, leč jejich základním motivem byla touha po vzdělání, neboť tak nejlépe mohli prospět svému národu. Měli navíc štěstí v tom, že tehdejší vzdělávací ústavy byly na vysoce slušné úrovni a navíc byli natolik svobodní, že si mohli (a chtěli!) doplňovat vzdělání na nejlepších vzdělávacích učilištích evropských. Žádný žalář.

Motivem dnešních politiků touha po vzdělání bohužel není. Mají jiné tužby. Komu tím chtějí prospět, je nasnadě. Rozhodně nikoli svému národu. Vidíte. Od doby Masaryků, Drtinů, Kaizlů, Rašínů, Gollů, Kramářů, Gebauerů a dalších, uplynulo pouhých asi sto let. Všichni byli odborníky na svém místě a ještě navíc volenými poslanci. Ať již Zemského sněmu či Říšské rady. Kandidovali v době, kdy patřili zcela jednoznačně mezi vzdělanostní elitu země, nebo chcete-li, národa. Což u nás od doby, kdy jsme nabyli znovu svobody, bohužel neplatí.

Čím to je, že jsme se tak změnili?

Tradiční pouť ke kapli 14 svatých Pomocníků v nouzi na kopci Nickelsbergu mezi Zálužným a Starými Těchanovicemi

konanou

v neděli dne 30. června 2013

Program:

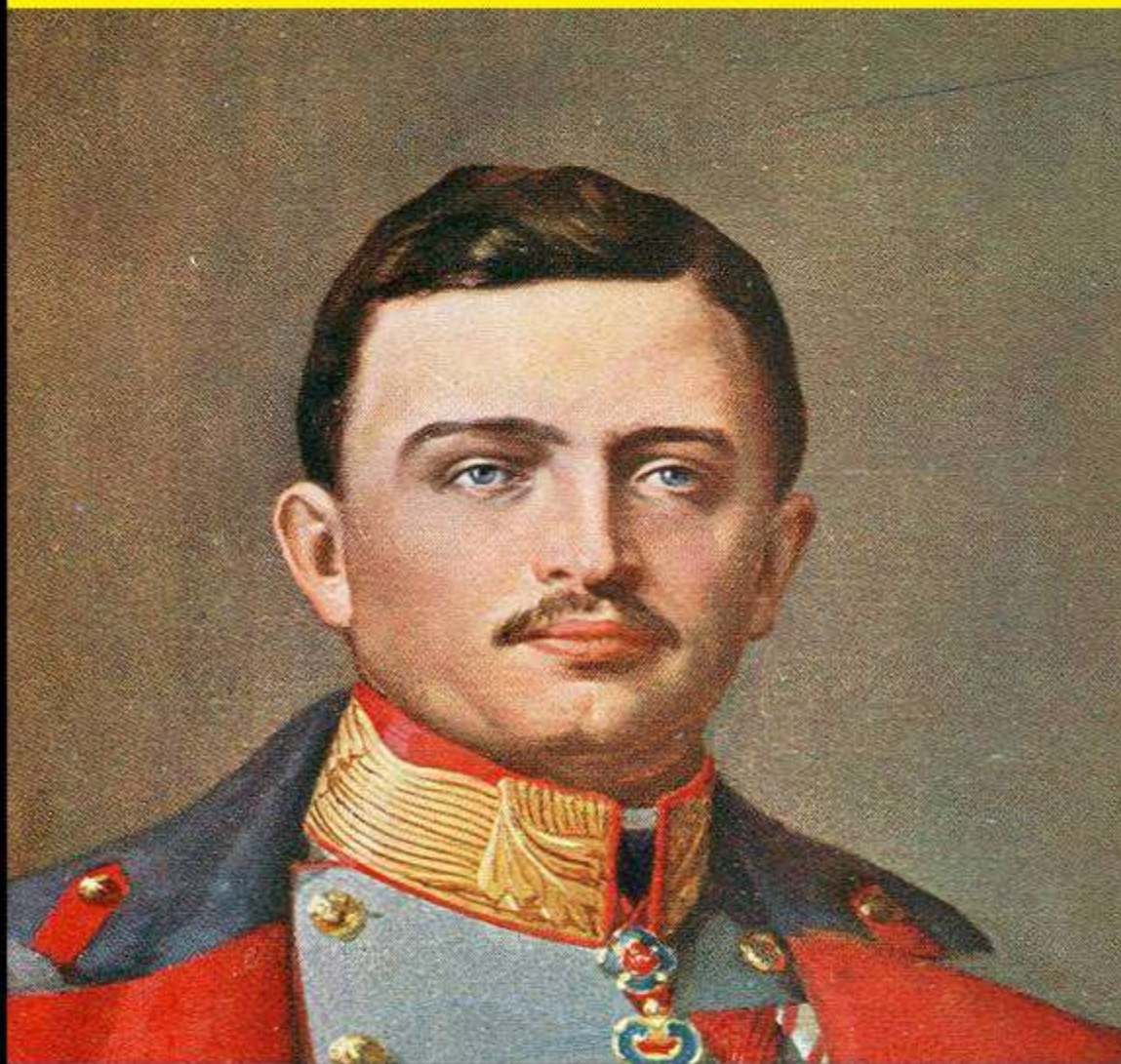
- 11,00 hodin slavnostní mše v kostele sv. Petra a Pavla ve Starých Těchanovicích
- 11,50 pěší pouť ke kapli 14 svatých Pomocníků v nouzi (cca 1,5 km)
- 12,30 pobožnost u kaple
- 14,00 přátelské posezení s kulturním programem na hřišti ve Starých Těchanovicích

Ke kapli je také možno přijít po lesních cestách, vedoucích od rekreačního střediska „U brodu“ nebo od mlýna v Zálužném. Tyto cesty, včetně cesty ze Starých Těchanovic, budou vyznačeny.

OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNO

Karel J. Rakouský

P
O
S
L
E
D
N
Í
C
Í
S
A
Ř
A
K
R
Á
L

Přednášející

PhDr. Milan Novák

10. června 2013 v 17 hodin
MUZEUM FOJTSTVÍ KOPŘIVNICE

www.tatramuseum.cz

Muzeum Fojtství

POUŤ KE SVATÉMU VINTÍŘI

Mši celebrouval kardinál Miroslav Vlk

V neděli 2. června se konala první jarní pouť ke sv. Vintíři na Dobré Vodě u Hartmanic na Šumavě. Tyto poutě mají svou dlouhou tradici. Sv. Vintíř se zde v šumavských lesích před tisíci léty usídlil a založil spolu s dalšími bratřími svou poustevnu. Ve svém mládí vedl nevázaný život. Po svém obrácení se vzdal svého majetku. Pocházel z durynského šlechtického rodu, vybudoval blízko našich hranic, asi v r. 1011 ve Středním Bavorském lese benediktinský klášter v Rinchnachu, který se v dalších létech stal proboštvím. Vintířovi však byl i tehdejší život v klášteře příliš rušný, a tak se uchýlil se skupinou bratří hlouběji do šumavských hvozdů, aby tam poustevničil. Vintířova poustevna stála v místech dnešní Dobré Vody u Hartmanic na Sušicku. Jako poustevník měl určité kontakty i s benediktinskými mnichy břevnovského kláštera, kteří si ho přáli za opata. Když v r. 1045 zemřel, jeho pohřbu se zúčastnil i náš sv. Prokop.

Vintíř se svými spolubratry napomáhali kontaktům mezi Němci a Čechy, hlubokými hvozdy „připravovali“ cesty ke vzájemným kontaktům.

“Poustevna“ sv. Vintíře se stala v posledních desetiletích místem setkávání věřících z obou stran hranic. Němečtí věřící z oblasti Rinchnachu konají pěší procesí až 20 km se společnými modlitbami. Letos i v deštivém počasí přišlo pěšky asi 50 poutníků. V kostelíku na Dobré Vodě, kde je nádherná výzdoba z dílny místní sklářky Vladěny Tesařové, se letos sešlo asi 200 poutníků. Jak dva němečtí kněží z farnosti v Rinchnachu sdělovali, českých poutníků v posledních letech přibývá.

Pozvání na letošní pouť přijal kardinál Miroslav Vlk, který přijal pozvání být hlavním celebrantem. Eucharistická bohoslužba se slavila dvojjazyčně česko-německy. Byla ve znamení roku víry. Poustevnická postava sv. Vintíře zvala k volbě Boha a k úsilí dát ho na přední místo v životě, k utváření církve jako společenství věřících i přes hranice, které dělí naše národy, a k

akcentu na vzájemné smíření a odpuštění. Kardinál Vlk připomněl, kolik úsilí vynaložila církev na obou stranách hranic na zahojení vzájemných zranění. Uvedl, že nedávno byla vydána kniha docenta Šebka „Od konfliktu ke smíření“, v níž jsou uveřejněny dokumenty, které byly za posledních 70 let církví na obou stranách vydány. Krásné barevné kamínky do mozaiky budování vzájemných sousedských vztahů! Křesťané nemohou žít jen pro sebe, ale s druhými a pro druhé. V tomto duchu se poutní česko-německá bohoslužba, modlitby i zpěvy při jarní pouti v tradici sv. Vintíře na Dobré Vodě nesly.

ZVRÁCENÉ ŠÍLENOSTI BOLŠEVICKÉ NEJPRVE LŽI, PŘÍPADNĚ MLČENÍ A POTOM MASOVÉ VRAŽDY

Níže uvedené fotografie (každá pochopitelně z jiného období) dnes již pravděpodobně málokomu něco řeknou. A nemyslím si, že by se našly v nějakých ruských učebnicích, či v publikacích o skvělých dějinách ruských komunistů. A přitom není zas tak těžké rozpoznat, že šachy na snímku hraje génius proletářské revoluce, sám Vladimír Iljič Lenin. Vlastním jménem Uljanov. Hře sekunduje muž, který ve třicátých letech svým dílem podpořil nemravný systém Stalinův, Maxim Gorkij (vlevo na málo známém snímku se Stalinem v roce 1931). Vlastním jménem Peškov. Partnerem ve hře je Leninovi další šílenec z řad bolševiků, Alexander Bogdanov, vlastním jménem Malinovskij. O něm se ruští soudruzi

radši moc nezmiňují.

Lenin vytvořil teorie, k jejich realizaci potřeboval on a později Stalin, miliony mrtvých. Nové „sovětské lidi“ nepomohly vytvořit ani stovky koncentračních táborů.

Bogdanov byl všechno možné, v každém případě vystudovaný lékař, filozof a chvílemi také bolševik. A také šílený, což nebylo na první pohled patrné. V roce 1908 vydal knihu „Červená hvězda“. Je to jakési nepovedené bolševické sci-fi o životě na Marsu. Zde byl pochopitelně již vytvořen komunismus, Marťané se zabývali pouze kulturou a odpočinkem. Základní teorií marťanského úspěchu byla soudružská výměna tekutin, především tedy krve. Správná krev měla mít především omlazovací účinky. Bogdanov byl přesvědčen, že jednou bude ve středu Ruska obří sovětské srdce napájející všechny jedinečnou krví.

Jakkoli se Bogdanov s Leninem často přel (byl vyloučen ze strany, později i zatčen a propuštěn), jistým způsobem svými jinými filozofickými pracemi inspiroval Leniny i Bucharinovy teorie. O správnosti své „marťanské teorie“ dokonce přesvědčil i Josifa Vissarionoviče Stalina (vlastním jménem Iosif Vissarionovič Džugašvili), který mu poskytl na další výzkum potřebné prostředky. Byl vytvořen Sovětský institut pro krevní transfuze, který byl umístěn v jednom z moskevských paláců. Údajně zde současně probíhal i výzkum Lenina mozku.

Nebyl to jen Stalin, koho Bogdanov přesvědčil o správnosti svých teorií. Předmětem jeho pokusů byla například i Lenina sestra Marie Uljanovová, v té době členka redakční rady listu Pravda. Tak ovšem přežila. Hůře na tom byl lidový komisař zahraničního obchodu Leonid Krasin, jemuž Bogdanov udělal několik omlazovacích transfuzí. Omládlý bolševik se ujal nové funkce - stal se

velvyslancem SSSR v Londýně. Byl to vysoký post; bolševici vždy považovali Anglii za svého nejhroznějšího nepřítele. Jenže Krasin nějak nemládl a v roce 1926 zemřel, jak jinak, než na onemocnění krve.

Mezitím ovšem Bogdanov hlásil Stalinovi své úžasné úspěchy. Po několika transfuzích se mu zastavilo plešatění, zlepšil se mu zrak a cítil příliv mužné, téměř bolševické, síly. Počátkem dubna 1928 podstoupil další soudružskou transfuzi. Dárce krve byl mladý student nemocný tuberkolózou a malárií. Na toto onemocnění Bogdanov 7. dubna 1928 umírá, když byl jen malý krok před konečným vítězstvím. Totéž si mysleli Lenin se Stalinem a s dalšími. Bogdanovovy experimenty stály život pár desítek lidí. Experimenty bolševických vůdců stály miliony životů a žádná perestrojka je nezastavila. I dnes umírají v Rusku odpůrci režimu ve vězeních, byť jich nejsou miliony, jak bývalo svého času u nich zvykem.

A tak když se znovu díváme na onu šachovou partii, oč by bylo bývalo lepší, kdyby Lenin, Gorkij i Bogdanov zůstali na Capri a do konce života hráli jen šachy. Lenin by se mohl klidně přihlásit ke svému židovskému pradědečkovi Mojžíši Blankovi a Stalin by se Stalinem asi nestal, protože na to aby udělal revoluci, na to neměl. Možná, že by se později stal knězem, jak si přála jeho matka. Jenže to jsou marné řeči. Co by bylo kdyby. (1e)

Srdečně Vás zveme na 19. prodloužení Cesty česko-německého porozumění

29. června 2013 * 13.00 na úpatí Červené Hory - Guntramovice

Hudební vystoupení studentů Gymnázia Vítkov * Úvodní slova

Kladení dalších desek - přijetí nových účastníků Cesty

255. výročí bitvy u Guntramovic a Domašova nad Bystřicí,

svedené mezi rakouskými a pruskými vojsky ve dnech 28. - 30. 6. 1758,

svými drobnými výstupy připomenou členové KVH Historického pěšího pluku č. 7 -

Franz Xaver Graf Harrach Kunvald - Nový Jičín

Přátelská debata účastníků * 11. Evropská polní mše

Občerstvení (domácí český chléb se škvarkami; k zapíjení cikorka) podávají členky občanských sdružení STP a Za Budišov!) v dobovém oblečení.

(Snímky jsou z prodlužování v roce 2011, kdy byla vysvěcena Kaple Cesty česko-německého porozumění.)

PODVOVNÍCI MEZI NÁMI

O zveřejnění následující informace nás požádali policisté z Bruntálu, avšak něco obdobného se může dít i jinde. Dejte si pozor, falešní prodejci jsou často velice rafinovaní.

Policisté oddělení hospodářské kriminality v Bruntále v těchto dnech prověřují případ poškození cizích práv při sjednání smluv o sdružených dodávkách elektrické energie a zemního plynu. Podezřelými jsou dvě mladé ženy ve věku 21 a 23 let.

K celé věci mělo dojít tak, že dne 6. 3. 2013 podezřelé ženy, jako obchodní **zástupkyně evropské společnosti** zabývající se osobním poradenstvím, navštívily 84letého muže v jeho rodinném domě v Krnově.

Tato evropská instituce je smluvním partnerem Centropol Energy, a.s. zabývající se alternativním prodejem elektřiny a zemního plynu pro domácnosti, podniky či velkoodběratele.

Mladší z žen seniora oslovila pod záminkou údajné kontroly elektroměru a vylákala z něho starší smlouvy o dodávkách energií. Smlouvy obsahovaly veškeré jeho osobní údaje. Následně měla bez jeho vědomí, a také přes jeho výslovný opakovaný nesouhlas s uzavíráním jakékoli nové smlouvy, za něj vyplnit novou smlouvu o sdružených dodávkách elektřiny a zemního plynu.

Takto vyplněné smlouvy předala na centrále evropské společnosti včetně plné moci, kterou měl údajně senior zplnomocnit rodinného příslušníka k telefonické autorizaci smluv, přičemž plnou moc nepodepsal ani jeden z rodiny. Žena tímto svým jednáním měla způsobit staršímu muži vážnou újmu na právech tím, že ho uvedla v omyl a zneužila jeho osobní údaje k vyplnění výše uvedených smluv o dodávkách energií včetně plné moci.

Poškozený se o uzavření smluv dozvěděl až obdržení děkovného dopisu od společnosti Centropol Energy, a.s. zajišťující prodej elektřiny a zemního plynu.

Policie nemůže vyloučit, že obdobných případů, ve kterých figuruje společnost Centropol Energy, a.s. není více. V této souvislosti žádáme širokou veřejnost, především starší občany, kteří byli podobným způsobem podvedeni, aby se obrátili na oddělení hospodářské kriminality do Bruntálu na telefonní číslo 974 731 349 nebo na bezplatnou policejní linku 158.

Vážená paní, vážený pane,

dovolujeme si Vás pozvat na další seminář Eurocentra Praha. Název zní: ***"Než vyrazím na brigádu do zahraničí..."***. Úvodní slovo pronese a Vaše dotazy zodpoví paní Andrea Vega, EURES poradkyně pro Hlavní město Prahu a paní Jana Koňasová, INEX - Sdružení dobrovolných aktivit. Seminář proběhne ve čtvrtek 6. června 2013 od 17.00 hodin v Evropském domě (Jungmannova 24, Praha 1). Svoji účast, prosím, potvrzujte na adrese eurocentrum.praha@euroskop.cz.

Na viděnou se těší

Tým Eurocentra Praha

ZA VŠECHNO MOHOU KUŘÁCI

Včera vyšla zpráva, která tak trochu zapadla v povodňovém zpravodajství.

Česká ekonomika v letošním prvním čtvrtletí klesla proti předchozím třem měsícům o 1,1 procenta. Ve zpřesněném odhadu, který je o 0,3 procentního bodu horší než předběžný, to dnes oznámil Český statistický úřad (ČSÚ). Proti prvnímu čtvrtletí roku 2012 se hrubý domácí produkt (HDP) snížil o 2,2 procenta. Ekonomika ČR klesá již šest čtvrtletí v řadě, a zůstává tak v recesi, která je nejdelší za dobu existence ČR. Předběžný odhad z 15. května signalizoval mezičtvrtletní pokles HDP o 0,8 procenta a meziročně o 1,9 procenta. Již tyto údaje byly výrazně horší, než analytici očekávali.

Kuriózní je také zdůvodnění:

Vývoj HDP podle ČSÚ negativně ovlivnily daně z produktů, jejichž objem byl meziročně nižší o 2,5 procenta a mezičtvrtletně dokonce o 5,4 procenta. **Pokles byl do značné míry důsledkem předzásobení tabákovými výrobky, neboť mimořádně vysoký výnos z příslušné spotřební daně ve čtvrtém čtvrtletí předznamenal značně podprůměrný příjem v prvním čtvrtletí.** „Tato anomálie ovlivnila zejména mezičtvrtletní pokles HDP, který by bez jejího započtení byl pouze 0,7 procenta,“ uvedli statistici.

Teď si představte, co by se stalo, kdyby všichni přestali kouřit.

Polská klavíristka Milena Antoniewicz v Praze

Jste zváni na červnový koncert "Festival Brikcius" - VIOLONCELLO A KLAVÍR I., polské klavíristky Mileny Antoniewicz a českého violoncellisty Františka Brikcia, který se koná ve čtvrtek 20. června 2013, od 19:30 hodin, v reprezentačním koncertním sále ze 13. století, v Domě U Kamenného zvonu (GHMP, 3. patro, Staroměstské náměstí 605/13, Praha 1). Uslyšíte skladby čtyř autorů pro violoncello a klavír, jejichž významná výročí si letos připomínáme. Jedná se o Sonátu od britského skladatele Benjamin Brittena (1913 - 1976), Árii od německého skladatele Maxe Regera (1873 - 1916), Grave - Metamorfózy od polského skladatele Witolda Lutosławského (1913 - 1994) a Uherskou rapsodii od pražského skladatele a violoncellisty Davida Poppera (1843 - 1913). Jako speciální přídavek uvedou Popperovo Adagio. Koncert je

"preview" blížícího se Roku české hudby 2014, který připomene "Festival Brikcius" v roce 2014. Příští podzimní koncert "Festival Brikcius" - VIOLONCELLOVÉ SUITY BENJAMINA BRITTENA (František Brikcius - violoncello) se bude konat ve čtvrtek 17. října 2013.

Vstupenky exkluzivně u oficiálních festivalových prodejců vstupenek Prague Ticket Office - Via Musica (<http://www.PragueTicketOffice.com> - Via Musica, Staroměstské náměstí 14, Praha 1 - Tel.: +420 224 826 440 - Time Music, AMU, Malostranské náměstí 13, Praha 1 - Galerie Michalská, Dům U zlatého melounu, Michalská 12, Praha 1 - Široký dvůr, Loretánské náměstí 110/4, Praha 1 - Hradčany), Ticketon.cz (

<https://klient.ticketon.cz/poradatel/220-festival-brikcius-2-rocnik-cyklu-koncertu-komorni-hudby-v-dome-u-kamenneho-zvonu-jaro-podzim-2013>) a cca 90 minut před začátkem koncertu v místě konání. Základní vstupné: 400,- Kč (předprodej 380,- Kč) / důchodci a studenti: 200,- Kč (předprodej 180,- Kč).

"Festival Brikcius" - 2. ročník cyklu koncertů komorní hudby v Domě U Kamenného zvonu v Praze (jaro & podzim 2013), který letos připomíná 170. výročí narození českého violoncellisty a skladatele Davida Poppera, 140. výročí narození německého skladatele Maxe Regera, 100. výročí narození polského skladatele Witolda Lutosławského - 100/100 LUTOSŁAWSKI, 100. výročí narození britského skladatele Benjamin Brittena - BRITTEN 100 a Daniel Pearl World Music Days, se koná pod záštitou starosty Městské části Praha 1 Oldřicha Lomeckého, pod záštitou radního Hl. města Prahy Václava Novotného, pod záštitou velvyslance Italské republiky J. E. Pasquale D'Avino, ve spolupráci s Městskou částí Praha 1 a s Galerií Hl. m. Prahy, v Domě U Kamenného zvonu na Staroměstském náměstí v Praze. Koncerty se konají každý 3. čtvrtek v daném měsíci, od 19:30 hodin. Více informací je k dispozici na webových stránkách <http://FestivalBrikcius.com> a <http://www.facebook.com/FestivalBrikcius>.

ZA DEVATENÁCT LET JSME ODPRACOVALI TÉMĚŘ 14 00 HODIN U OBNOVY BYLI PRVNÍ SKAUTI

Obnova Staré Vody 1995 - 2013

Jak dlouho se již skauti na rekonstrukci kostela podílí?

První návštěva skautů z Čechovic (středisko Velký Týnec) ve Staré Vodě se uskutečnila v létě 1994. Prvotní informace o existenci tohoto poutního místa jsme získali z tisku a televize.

V té době již probíhala oprava kostela (stavební firma z Frýdku-Místku), který stál uprostřed „pralesa“ jenž kolem něj vyrostl za 45 let existence vojenského výcvikového prostoru. Porost houští

a stromů ukryval trosky kláštera, hřbitov, trosky Královské studánky a ruiny bývalých domů.

Na nátlak památkářů, armáda uvolnila částku asi 20 milionů Kč, aby se tento památkově chráněný kostel dostal z havarijního stavu. Stavbaři ale pracovali jen na budově kostela, okolní objekty nebyly předmětem jejich práce. Nabídli jsme armádě a památkářům pomoc při odstranění náletových porostů a dostali jsme k tomu souhlas. První pracovní den byl 1. 5. 1995, kdy se nás sešlo 12 sekerami a ručními pilkami. Začali jsme vysekávat prales kolem kostela a na ploše trosek kláštera. Další pracovní víkend

byl v září 1995. V následujících letech jsme se scházeli zpravidla 3x za rok - v dubnu, květnu a v září. Tedy k dnešnímu dni zde skauti pracují 19 let.

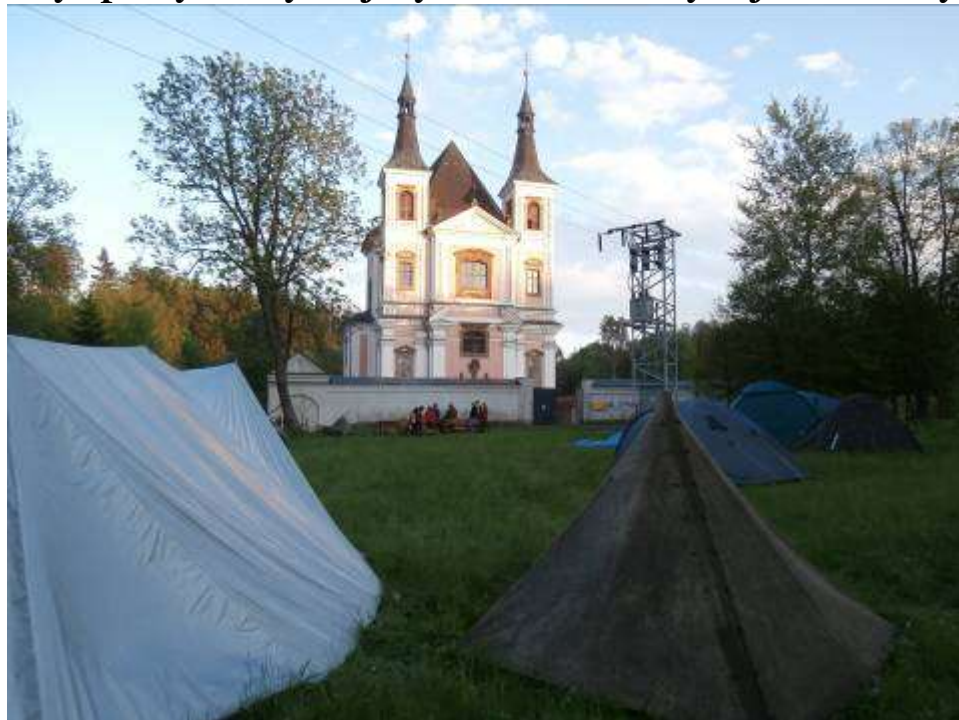
(Památkou byl kostel vyhlášen v roce 1951 a po vzniku Vojenského výcvikového prostoru v roce 1947 je až doposud majetkem Armády ČR)

Kolik lidí a odkud se akce zúčastňuje?

Postupně se naše akce „Obnova Staré Vody“ dostala k dalším oddílům a účastníků přibývalo. Průměrný počet „pracantů“ byl kolem 50-60 osob ve věku od 10 let až po skautské seniory kolem 70 let. Bylo ale několik pracovních víkendů, kdy se nás sešlo 110 až 120 a to již byl velký nápor všechny zaměstnat a připravit pro ně dostatek nářadí. Hlavní část účastníků byla z oddílů našeho střediska – Doloplazy, Čechovice, Velký Týnec a oddíl Dub nad Moravou. Přidávali se také skauti ze Šternberka, Olomouce, Opavy, Krnova, Frýdku, Ostravy, Holešova, Brna, Hodonína, Spálova, Oder a dalších míst. Ze zahraničních účastníků to byli od roku 2000 skauti- harceři z polské Wroclavi, Glubczycz, Opole, v roce 1998 zde byli skauti z Francie a Slovenska. V letech 2002 a

2006 s námi pracovali ve Staré Vodě také skauti z partnerského města Owensboru z Kentucky v USA, kteří byli našimi hosty na táboře a v rodinách. Objevili se tu také jednotlivci skauti z Holandska a Německa. Od roku 2005 se již 6x zúčastnila skupina skautů z Kanady, kteří udržují výměnné kontakty se skauty z Dubu. Od roku 1996 udržujeme kontakty také s německými rodáky, kteří jako děti byli odsunuti v roce 1946, ale mnozí z nich mají ke svému rodišti hluboký vztah a po roce 1989 sami vyvíjejí snahu o obnovení některých památek ve Staré Vodě (2 kříže, kaple studánky, interiér kostela).

Kdy opravy začaly a v jakých letech nastaly největší změny?

Oprava kostela začala po odchodu sovětské armády v roce 1991. Jednalo se o opravu prostrřlené střešy, výměnu některých trámů nosné konstrukce střešy, nová okna a dveře, venkovní fasáda, zpevnění narušených základů a zdiva, kanalizace kolem kostela. Tyto práce skončily v roce 1997, kdy se dokončila nová elektroinstalace v kostele. Skauti kolem kostela prováděli pomocné práce při odvážení odpadů, sečení trávy a úklidu. Při odvážení rumiska z kostela se nám podařilo v roce 2000 vykopat malou část původní

dlažby kostela z pískovce a břidlice. Podle těchto vzorků pak památkáři a stavbaři připravili rekonstrukci podlahy dle původního provedení v roce 2002-2003.

V roce 2002 jsme se pustili do obnovy kaple Královské studánky, která je asi 40 m od kostela. Ta byla zcela zničená, ležela v troskách. Odvezli jsme několik vleček rumiska, vyčistili původní potrubí, které odvádělo vodu z pramene pod podlahou kaple a bylo po zřícení kaple ucpané. Stavební firma za naší asistence zpevnila zdevastované základy kaple a schodiště, byla obnovena kaskáda odtoku vody.

V tomto roce jsme také vyčistili průčelí bývalého kláštera, kde jsme našli čtyři vyvrácené kamenné barokní podstavce soch, které zde kdysi stály. Vyhrabali jsme je z rumiska, vyčistili jejich původní základy a za pomoci autojeřábu je postavili na původní místo. Bohužel bez soch, které jsou zřejmě nenávratně zničené.

V roce 2004 jsme zahájili obnovu hřbitova ve Staré Vodě. Zde byly všechny náhrobky poničené, zarostlé křovím a kopřivami. Prostor jsme vyčistili a postupně jsme stavěli vyvrácené náhrobní kameny na svá místa. Nejtěžší práce byla se vztyčením centrálního kříže uprostřed hřbitova, jehož těžké kamenné díly jsme sestavovali jen ručně za pomoci provizorního lešení.

Ve stejném roce se nám podařilo obnovit rybník za kostelem. Byl bez vody, zarostlý křovím a kopřivami. Vyčistili jsme jeho plochu, opravili výpustní šachtu v hrázi a vykopali přívodní kanál na vodu. Napuštěný rybník od té doby zrcadlí na své hladině obraz opraveného kostela.

Kdo má kostel ve vlastnictví a jak byl poničen?

Kostel je stále majetkem armády a jeho poškozování začalo již v padesátých letech. I když byl prohlášen za chráněnou památku, Československá armáda jej využívala k různým účelům, např. jako skladiště či stáj. V roce 1956 byl odvezen prostrřlený oltářní obraz do Kroměříže, poškozované varhany do Litovle, obrazy křížové cesty na Svatý Kopeček. Po příchodu sovětské armády v roce

1968 tato využívala kostel také jako skladiště a několik roků i jako vězení pro vojáky. Ti pak v devastaci kostela pokračovali. Ruské nápisy v azbuce zdobily stěny kostela, byly zničeny lavice, trhaninou vyhozena krypta, poničena okna a dveře.

5/ Věnujete se i dalším objektům ve Staré Vodě?

Mimo již zmiňovaných objektů kostela, kaple Královské studánky, hřbitova, rybníka, trosek kláštera a klášterní zahrady jsme několikrát opravovali most směrem ke studánce poničený při povodních, vysázeli jsme nové stromy kolem přístupové cesty – Alej česko-německého porozumění. V roce 2011 jsme obnovili pomník padlým z I. světové války, který byl zničen při výstavbě silnice v šedesátých letech. Postavili jsme jej na místě, kde dříve byla základní škola, na původní místo již nemohl být vrácen.

Ve stejném roce jsme vrátili do kostela kopii hlavního oltářního obrazu, jehož opravený originál z roku 1700 je uložen v kostele Panny Marie v Kroměříži. Nafotili jsme jej asi na 24 snímků a po zpracování na počítači bylo zadáno jeho vytisknutí na plastovou folii odborné firmě. Jeho velikost je 2,5 x 4,5 metru. Jeho zavěšení v kostele posvětili biskupové Josef Hrdlička z Olomouce a Vojtěch Cikrle z Brna při mši bývalých příslušníků PTP-„černých baronů“ v červnu 2011.

V červenci 2011 jsme asi 1 km nad Starou Vodou směrem k Libavé vyčistili místo, kde dříve stála malá kaple se sochou sv. Anny. Tato socha byla také odvezena v roce 1956 do Kroměříže a kaple byla zcela zničena. Umístili jsme zde informační tabuli s fotografiemi původní podoby místa.

Co jste opravovali v posledních letech?

Každoročně čistíme hřbitov a trosky kláštera od narůstajících křovin a kopřiv, sečeme trávu kolem kostela, rybníka, kaple a dalších míst. Další byla obnova pomníku padlým, vrácení oltářního obrazu do kostela, úprava okolí Královské studánky atd. Popsáno v předchozích odpovědích. V loňském roce byla dokončena oprava zdi bývalých ambitů kolem kostela, která byla v havarijním stavu. To bylo provedeno plně v režii armády a památkářů.

Jak sháníte finanční prostředky na tyto opravy

Z počátku to byly naše aktivity při sběru starého železa, později jsme začali vydávat skautské pohlednice a samolepky malíře – skauta Ladislava Ruska a také pohlednice Staré Vody. Nechali jsme vyrobit malé zvonky s motivem Staré Vody, podíleli jsme se na vydání několika drobných publikací o Staré Vodě. Prodávali jsme je při poutích a na skautských akcích. Na poutích nám také přispívali poutníci a např. také příslušníci PTP. Na obnovu kaple Královské studánky přispěli velkou měrou němečtí rodáci, pomohl také kraj Olomouc a nadace VIA-ČSOB.

Kdy bude rekonstrukce kompletní? Co je ještě potřeba udělat?

Opravit kostel a jeho okolí do původní podoby je asi otázkou daleké budoucnosti. Od 1. 1. 2015 by měl přejít poutní areál Stará Voda do civilní správy Města Libavá. V blízké budoucnosti se uvažuje o opravě kůru v kostele a obnovení původních fresek na stěnách a stropu. To je práce pro odborné firmy. Jako skauti připravujeme naučnou stezku k historii kláštera a klášterní zahrady. Uvažuje se o vybudování přístřešku u Královské studánky. Některé udržovací práce se opakují každoročně a bude to tak i v budoucnosti (vysekávání náletových křovin, sečení trávy, čištění hřbitova, uklízení odpadků, atd.).

Opravám se věnujete ve svém volném čase?

Jsou to ty zmiňované pracovní víkendy v průběhu roku. Ale některé pomocné práce jsme dělali i ve všední dny po odpoledních a večerech, když třeba stavební firma po nás potřebovala provést některé dílčí práce, aby oni mohli pokračovat s odbornou prací stavební. Vedeme si jednoduché záznamy o počtu účastníků a prováděné práci a dle našich odhadů jsme zde odpracovali asi 13 500 hodin za uvedených 19 let, co sem jezdíme.

(Otázky sám sobě kladl organizátor toho všeho Jan Pečínka)

O NÁSTUPU **KOMUNISMU** V PROSTORU MEZI BALTSKÝM A ČERNÝM MOŘEM

Dovoluji si Vás pozvat na přednášku historika Marka J. Chodakiewicze (Institute of World Politics, USA) **Nástup komunismu v Polsku a ve střední Evropě po druhé světové válce**, kterou prosloví ve **čtvrtek 13. června 2013 v 17 hodin v Ústavu pro studium totalitních režimů** (Siwiewcova 2, Praha 3 - Žižkov). Přednáška bude simultánně tlumočena z anglického jazyka do češtiny.

Profesor Marek Jan Chodakiewicz se v přednášce zaměří na okolnosti, příčiny a možné alternativy nástupu komunismu ve střední Evropě s důrazem na specifika polské situace a zmíní i téma, které je námětem jeho poslední odborné monografie – téma tzv. Intermaria, „politického prostoru“ mezi Baltským a Černým mořem.

Prof. M. J. Chodakiewicz žije a pracuje ve Spojených státech amerických. Získal magisterský a doktorský titul na Columbia University v New Yorku a poté vyučoval historii na University of Virginia a Loyola Marymount University (Los Angeles). V současné době působí v Institute of World Politics ve Washingtonu, kde vede kurzy zaměřené na geopolitiku a geostrategii, zahraniční politiku a problematiku genocidy. Ve své historické práci se specializuje na dějiny střední a východní Evropy, polský protinacistický odboj, dějiny nacismu a komunismu a na polsko-židovské vztahy ve 20. století. Je autorem mnoha odborných i populárně-naučných textů, viz <http://www.ustrcr.cz/cs/nastup-komunismu-v-polsku> .

Za svoji práci získal prof. M. J. Chodakiewicz v Polsku i v USA několik prestižních ocenění, v letech 2005 až 2010 byl z pověření prezidenta Spojených států členem Rady Památníku holocaustu ve Washingtonu.

Anna Macourková

**Letošní čtvrté číslo KONZERVATIVNICH LISTŮ
je konečně na světě. Užijte si jej na www.konzervativnilisty.cz.**

...a, smim-li si dovolit doporučit, uzivejte - tedy ctete, pokud mozno rychle. Dalsi cislo totiz bude tentokrat nasledovat velmi brzy (jak avizujeme v nize uvedenem Editorialu), byt ono pate cislo "na prelomu kvetna a cervna" uz asi nestihneme. Konecne, bylo to z velke casti prave povzbuzeni a prisliby rady z vas, co prevazilo pri rozhodovani pred nekolika mesici a umoznilo nam pokracovat v nasem spolecnem dobrodruzstvi KONZERVATIVNICH LISTU. Mnoho z vas svoji tehdejsi podporu jiz zhmotnilo v predplatnem, ale dovolujeme si "vzit za slovo" i ty ostatni. Jiste, pokud pokracujici KONZERVATIVNI LISTY vase ocekavani nenaplnuji, neda se nic delat a my to respektujeme - ale v opacnem pripade, prosim, nevahejte a prejdete od slov k cinum:

<http://konzervativnilisty.cz/impressum>

S díky za přízeň, kterou KONZERVATIVNIM LISTŮM laskavě prokazujete

15. 6. 2013

VIKŠTEJN

OPEN AIR HAPPENING

SETKÁNÍ MLADÝCH VÝTVARNÍKŮ, LITERATŮ A HUDEBNÍKŮ (NEJEN) Z OPAVY

START V 10H | HRAD VIKŠTEJN (RADKOV - DUBOVÁ)

VSTUP ZDARMA | OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNO

COME AND PLAY, DOBROZDÁNÍ - Jura BOSÁK a Kamil QUIS
Petr UVÍRA & Michael KUBESA, ROTUJÍCÍ KEDLUBEN

Daniel HRADECKÝ, David BÁTOR, Alžběta LUŇÁČKOVÁ,
Veronika MOTÚZOVÁ, Jan DELONG, Kristýna MONTAGOVÁ,
Oldřich KUTRA, Václav MAXMILIÁN, Ivana KAŠPÁRKOVÁ,
Richard VACULA, Jan NEMČEK, Marek TIMKO a další

Vladana FUCHSOVÁ, Markéta JANEČKOVÁ, Lenka SÝKOROVÁ,
Šárka ŠLEJMAROVÁ, Petra ŠRUBAŘOVÁ, ZUŠ Solná a další

Foto V.S.

ONI TO DĚLAJÍ ROZHODNĚ SCHVÁLNĚ

Spisovatel a publicista Lacek Jeklev (*1960) je proslulý svým studii týkajícími se našeho polistopadového vývoje. Ve veřejnosti vzbudily svého času značnou pozornost (a docela odvážné diskuse) zejména jeho obsáhlé statě „*Negativní úloha televize Nova v polistopadovém vývoji*“, dále pak „*Václav Moravec a mizerná nedělní nálada českých, moravských a slezských domácností*“ případně velice obsáhlý rozbor „*Nepřehlédnutelné prvky polistopadové korupce v Haškově díle*“. V těchto dnech uveřejnil autor další polemickou knihu nazvanou „*Jestli to soudruzi v Bruselu nedělají schválně*“. V té hovoří zcela otevřeně o tom, že rozsáhlá korupce v postkomunistických zemích je dílem „bruselské centrály Evropské unie“ (autorův termín). Autora je velice obtížné zastihnout, nepoužívá emailovou poštu, svá díla píše zásadně versálkami na psacím stroji Typewriter a nemá telefon. Přesto se naší redakci podařilo s panem Jeklevem spojit a požádat jej o rozhovor. Nakonec nám ho poskytl, ovšem s podmínkou, že v tomto roce přetiskneme ještě dalších dvacet rozhovorů na témata, která si sám vybere. Přistoupili jsme i na tuto velice neobvyklou podmínku. Proto budou tyto rozhovory číslovány.

Otázka: Ve své poslední práci tvrdíte, že za korupci v Česku mohou především evropské dotační tituly. Na čem se zakládá toto tvrzení?

Odpověď: Je to úplně jednoduché. Už před rokem 2004, než jsme vstoupili do Evropské unie, zde byl zkušební program Phare. Nebyl zcela rozkraden, tehdy jsme to ještě tak neuměli, ale trochu rozkraden byl. Nu a po roce 2004 nastalo období hojnosti. Peníze z dotací se většinou nedostávaly do ekonomicky slabších regionů, ale do kapes majitelů hotelů, golfových hřišť a penzionů. Navíc vše doprovázely vysoké úplatky, pochopitelně hrazené z dotací. To se dá účetně udělat, zejména když to zpětně nikdo pořádně kontroluje. Později, když byla většina dotací převedena do správy krajů, se jejich rozkrádání stalo téměř běžnou normou. Peníze z Bruselu tak vytvořily obrovské korupční prostředí.

Otázka: To je poměrně odvážné tvrzení. Máte k tomu nějaké důkazy?

Odpověď: Dotační projekty jsou značně neprůhledné a čert aby se v nich vyznal. Ale zrovna před několika dny zveřejnil Nejvyšší kontrolní úřad výsledky kontroly z Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost. Cituji: „*Některé úřady práce pořizovaly propagační předměty v řádu desítek tisíc kusů. Jiné zase kupovaly propagační předměty, které se zaměřením projektu neměly nic společného – například piknikové deky, chladičí tašky nebo plážové volejbalové míče. Úřad práce v Jihlavě zaplatil 200 tisíc korun za tři tiskové konference, kterých se zúčastnil jediný novinář... kontroloři zjistili, že mzdovými příspěvky byli podpořeni i lidé, kteří byli zaměstnaní, podnikali, nebo dokonce zastupovali občanská sdružení, která byla do těchto projektů zapojena. V praxi tak někdy tito lidé zaměstnávali sami sebe... v rámci programu mělo vzniknout s pomocí dotací 33 tisíc pracovních míst, což se podařilo naplnit už v roce 2011. Ukázalo se však, že většina z celkem 40 tisíc takto vzniklých pracovních míst je pouze přechodného charakteru, tedy například na jeden rok*“.

Stačí?

Otázka: Nezdá se Vám, že to není otázka peněz z Bruselu, ale spíše otázka charakteru a morálky těch, kteří mají za využívání dotací odpovědnost?

Odpověď: To by bylo moc jednoduché, svěst to na morálku. Podle této teorie by musela být většina úředníků a politiků v této zemi na štíru s morálkou. To přece není možné, jistě, sem tam někdo pochybí, ale to co se zde děje, má jistý nádech epidemie. V tom je ta ruka bruselská, nebo chcete li unijní.

Otázka: Máte zřejmě na mysli to, co nedávno uvedl Václav Klaus, když tvrdil, že dotační peníze mají korupční charakter?

Odpověď: Nevím, jestli Václav Klaus četl moji práci, v každém případě se v tomto shodujeme. Kdyby nebylo dotací, nerozkrádaly by se. Je to příliš mnoho volných prostředků pod slabou kontrolou. Ty peníze už při odchodu z Bruselu mají výrazný korupční charakter.

Otázka: To by zřejmě bylo na dlouhou diskusi. Můžete uvést ještě nějaké jiné argumenty?

Odpověď: Samozřejmě. Dalším důkazem je nešťastný případ europoslance MR. Ten je poslancem již od roku 2004 a za tu dobu vydělal i s náhradami více než několik desítek milionů korun. A přitom má dluhy také v rozsahu několika desítek milionů korun. Normálně by to bylo divné. Ale pan poslanec zvláštní shodou okolností (přišlo se na až nedávno) dostával poslancecké odměny a tantiémy z korupčních peněz Evropské unie. Ta má pochopitelně pro své pracovníky peníze také nekorupční. Někdy došlo k chybě. A ty korupční peníze ho nutily, aby je rozdával, ba přímo rozhazoval tím, že podplácel i tam, kde to nebylo nutné. Například v samoobsluhách nebo v letadlech. Takto se zadlužil, potřeboval více, než dostával.

Otázka: To je tedy pozoruhodná úvaha. Myslíte, že i v naší republice mohou mít nějaké peníze také korupční charakter.

Odpověď: To nemohu s určitostí říci, ale zkoumá se to. Zním hodně lidí, kteří ten výzkum platí. Pokud by se ukázalo, že i u nás jsou další korupční peníze (nejen tedy ty bruselské), změnila by se politická tvář této země.

Otázka: Jak to myslíte?

Odpověď: To je jednoduché. Šlo-li by o jistou epidemii, nebo nemoc, byly by zpochybněny mnohé soudní rozsudky, mnohé připravované kauzy a z vazby by bylo propuštěno plno lidí, například MUDr. Ráth a další. Pochopíte- ukázalo by se, že za vším špatným stojí peníze, nikoli lidé. Ti jsou občas pouze jejich nástrojem.

Otázka: A jak se prodává Vaše poslední kniha „*Jestli to soudruzi v Bruselu nedělají schválně*“.

Odpověď: Jde na dračku. A má úžasnou sílu již svojí existencí. Nedávno jsem slyšel v jednom knihkupectví, jak tu knihu doporučuje jeden nóbl vypadající pán druhému nóbl vypadajícímu pánovi. Říkal mu – *to si kup, to je perfektní*. Tak jsem se ho zeptal, co se mu na té knize nejvíce líbí. A víte, co mi řekl? *Že ji sice nečetl, ale že cítí, že to je něco proti Bruselu*. A to, že je prý úžasné. Chápete to? Ti lidé mé myšlenky cítí již při přiblížení k oné knize. Což teprve, až ji přečtou.

Otázka: Prý se chystá její křest?

Odpověď: Ano, má to být v nějaké nóbl pražské čtvrti, už jsem zapomněl to jméno, mám to doma napsané. Ale myslím, že to začíná na H. Jo, na H.

(Za rozhovor poděkoval PA)

On tam ten Bůh je vlastně také

Petr Andrlé

V životě jsem nějakou tu knihu napsal a také vydal. Avšak situaci, do které se jednoho krásného dne dostal majitel vydavatelství Prostor, pan Aleš Lederer, tu si nedovedu představit ani v nejbujnější fantazii.

Zvažte sami. Otevřou se dveře a vejde třiaosmdesátiletý muž, toho času důchodce, vzděláním právník, dřívějším povoláním soudce, který vám sdělí, že hodlá ve vašem nakladatelství vydat svoji prvotinu. Ta se týká především toho, jak miliardy let vznikal svět, v němž žijeme. Kniha, kterou autor psal celých sedm let, bude dost objemná, odhadem asi pět set stran. Mezi námi, nevím, jestli to tak přesně bylo, ale mohlo to tak vypadat. A co udělal pan Lederer? On tu knihu zcela jednoduše vydal!

A to navzdory tomu, že má zkušenosti s vydáním téměř čtyř set publikací.

Už je ve všech knihkupectvích a jmenuje se „**Evoluce svým vlastním tvůrcem**“ s podtitulem „*Od velkého třesku ke globální civilizaci*“. Jako autor je uveden Miroslav Veverka, který se narodil v roce 1927, vystudoval práva, byl soudcem a dosud publikoval statě charakteru kriminologického. A nyní se rozhlédl po vesmíru a napsal nám, co si o něm myslí nejen on, ale například také stovky vědců, většinou nositelů Nobelových cen. Pan Veverka si s nimi podivuhodně rozumí. Skládá jejich poznatky jako puzzle a nedivím se, že učaroval i panu Ledererovi.

Učaroval i jiným. Minimálně třem lektorům této knihy, jejichž vědecká erudice jest všeobecně známa a ceněna. RNDr. Jiří Grygar, CSc., napsal, že „*šíře záběru autora bere dech a celkové pojetí je alespoň z mého pohledu jedinečné*“. Prof. PhDr. Miroslav Petříček, CSc., rovněž nešetří chválou. „*Šíře jeho zájmů a znalostí je obdivuhodná*“. Prof. RNDr. Václav Pačes, DrSc., je věcný. „*Miroslav veverka dokázal obsáhnout a zpracovat v jednom svaku velmi širokou tematiku. Doufám, že tento integrující text mnohé zvědavé čtenáře zaujme*“.

Mezi námi, mě zaujal velice. Nemohu tu knihu popsat, to by bylo strašně dlouhé. Mohu se pouze svěřit s tím, co jsem cítil při jejím čtení. Čte se jako detektivka.

I když u detektivek nemusím dělat to, že se vracím několikrát k předchozím kapitolám, abych pochopil ty následující. V této knize jsem to tak dělal a rád. Před tím, než jsem otevřel první stránku, tak jsem si knihu pořádně prohlédl. Formát A5 má 575 stran. Slovníček na konci má 38 stran a minimálně polovina hesel v něm mi nic, ale vůbec nic neříkala.

Obsah knihy je uveden sice pouze na dvou stranách, leč pokud si ho přeložíte do své češtiny, hodně se poučíte. Kniha je jinak napsána česky, srozumitelně a senzačně. Nacházel jsem si neustále nejrůznější důvody, proč musím tu či onu práci odložit a – číst. Po přečtení jsem ji sice zařadil do knihovny, ale cítím drobné svrbění, jdu li kolem ní.

Vrhnou se na ni jistě nejméně ještě jednou. Nu a to je asi tak všechno.

Vlastně nikoli. Jak jsem se tak několikrát vracel k jednotlivým předchozím kapitolám, přistihl jsem se, že přece jenom něco hledám. Uvnitř vysvětlení všech pohybů vesmíru až k naší dnešní současnosti mi stále něco scházelo. Byl to Bůh. O něm v knize ani zmínka. Vše vysvětleno vědecky. Tak úžasný autor, by se měl znát s Bohem, říkal jsem si. A dlouho jsem neznal odpověď na tuto otázku.

Až jsem si přečetl později v Lidových novinách článek geobiochemika a mykologa Jana Borovičky s názvem „Jak stará jsi, Země?“. V jeho závěru autor napsal:

Boj křesťanských bigotů proti vědeckým závěrům ohledně stáří Země je pozoruhodný i proto, že evidentně neatakují víru jako takovou (a řada věřících s nimi zjevně nemá žádný problém). Logicky: pokud někdo věří, že ho stvořil Bůh, uvědomuje si, že od něj dostal i rozum. Je rouháním ho nepoužívat.

A já si dovoluji dodat, že rouháním by také bylo, si tuto skvělou knihu nepřecíst. Trpěli byste totiž. Stále by vám něco scházelo, a nevěděli byste co. Miroslav Veverka nám to nezištně nabídl. Bůh tam pochopitelně je. Autor si ho však nevšímá. Nemá čas. Je doslova unesen tím, co se dělo před miliardami let, i tím, co se stalo včera.

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Jednou se jim to bude třeba hodit (?)

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (815)

Před pár dní jsem se na jedné radnici potkal s milou starší paní. Na první pohled jsem odhadoval její věk na takových šedesát až sedmdesát let. Sama mi v úvodu našeho rozhovoru sdělila, že jí táhne již na osmdesátý pátý. Neuvěřitelně čiperná a stále ještě pracuje. Umí i s počítačem.

A tak jsme si spolu chvíli povídali. Jak jinak, než o době, kterou žijeme. Na konci našeho rozhovoru mi položila otázku, jejíž smysl jsem dokonale pochopil později, když jsem uvažoval o tom, jak otázka zněla a jaká byla na ni odpověď. Jestlipak víte, řekla mi, co se vynášelo z domu, ohroženého požárem, jako první. Netušil jsem.

Byl to kuchyňský stůl. Ano, ten velký stůl, který stál vždy uprostřed místnosti a sloužil ke stolování celé rodiny. Neboť kdyby dům lehl popelem, tento stůl i v jiném bydlišti byl vždy jakýmsi pojítkem členů rodiny.

U tohoto stolu se lidé modlili a děkovali Bohu za dary, tedy pokrmy, kterých se jim dostalo. U tohoto stolu se probíralo všechno. Co dělal tatínek, maminka, děda, co dělaly a neudělaly děti. Zde se rozhodovalo, káralo i chválilo. Stůl byl jistota. Židle se daly přidat či přikoupit. Ale stůl byl vždy jen jeden. Sedávaly u něj mnohdy i generace našich předků.

V kontrastu s tím, i když nás nikdo od takových stolů nevyhání, nás naši politikové směřují poněkud jinam. Slibují nám úspěch a úspěchem jsou podle nich peníze.

Snad to převzali z těch dob komunistických, v nichž vznikala hesla o potřebě zvyšování životní úrovně nás všech. A tomu všichni rozuměli. Mysleli tím ovšem většinou opět pouze peníze. Ale což jediným měřítkem naší životní úrovně, když tedy použijeme tento termín, jsou peníze?

Ve vytyčování těchto hesel si nezadá ani naše tak zvaná pravice s naší tak zvanou levicí. Všichni nám chtějí zvyšovat životní úroveň tím, že od nich získáme nějaké peníze. V podstatě nás jedni učí, že zárukou našeho blahobytu je stát, který oni vedou. Dokonce si přisuzují schopnosti a vlastnosti, které nemají. Díky tomu chtějí více pravomocí.

Druzí oponují a tvrdí, že kdyby stát vedli oni, byl by náš blahobyt ještě vyšší. A vypočítávají, co vše jejich protivníci slíbili a nesplnili. A to, že by mělo být důvodem k tomu, abychom již své hlasy nedávali. Abychom je dali jim, protože oni třeba v závěru ještě přidají pastelky. Nebo že zruší limity na těžbu uhlí v severních Čechách, aby moc lidí nepřišlo o práci a potažmo zase o peníze. A tak to jde pořád dokola.

Ani nově se rýsující politické subjekty se ničím od těch stávajících neliší. Dejte nám hlasy a my vám zajistíme, abyste se měli lépe než dosud, protože tamti to dělají špatně. Ale moc nám do toho nemluvte, protože my přesně víme, co vám schází. Leč nikdy nepřiznáme, že bychom neuměli efektivně vládnout. Mimochodem, to si Věci veřejné myslely také. A přitom byly jasným pokusem o potlačení demokracie, jakkoli to zvenku vypadalo naopak.

Stále jen o blahobytu, jehož měřítkem jsou peníze. Ale přece ty nejkrásnější věci na světě se nedají koupit. Jako například ten stůl, u něhož jsme jako rodina, sedávali. Mám pocit, že u Nečasů ani u Sobotků žádný takový stůl nebyl. A byl-li u Klausů, právo u něj cokoli kázat, tam měl pouze jeden člověk.

Kdyby vám začal velice rychle hořet dům či byt, co byste z jeho zařízení chtěli zachraňovat nejdříve?

Televizi. Odpověděl mi na tuto otázku jeden náhodný chodec.

Dnes má svátek DOBROSLAV/DOBROSLAVA. Zítra, ve čtvrtek NORBERT. V pátek IVETA/SLAVOJ, v sobotu MEDARD, v neděli STANISLAVA, v pondělí GITA/MARGITA, v úterý BRUNO a ve středu ANTONIE.
Nezapomeňte jim blahopřát.

